

ffjønne, har Præget af, at det er udgaaet fra den Anskuelse, at Pressen skal være fri, men at denne Frihed, som enhver anden, har sin Grænse, og at aldeles ubunden Vilkaarlighed ikke har større Ret til at herske paa dette Gebeet end andetsteds, saa synes jeg, at det er glædeligt i sig selv og fornøieligt for dem, der atter skulle beskæftige sig dermed, saa det er sga langt fra, at det forekommer mig besværligt nu at vende tilbage til denne Lov, at jeg meget mere med Glæde hilser den Tid, da jeg skal have Leilighed til atter at høre Thingets høitærede Medlemmer om dens enkelte Puncter, da jeg muligens ogsaa selv skal have Leilighed til at udtale et og andet den angaaende.

Hvad nu det Enkelte i denne Lov angaaer, saa troer jeg ikke, at der for mig er nogen Anledning til ved nærværende Sagens Behandling at tale derom. En anden Sag er det med de Medlemmer af nærværende Thing, som have Betænkelse ved en Deel deraf, og som have isunde at stille Ændringsforslag, som de allerede have villet antyde. Men jeg for mit Vedkommende ønsker mere i Almindelighed at udtale, at en tilsyneladende betænkelig Egenkab har jeg vistnok lagt Mærke til, at Lovudkastet har, og det er den, at, dersom jeg kunde tænke mig en Tingenes Tilstand i vort Fædreland, hvor den offentlige Sædelighed var sunket saare dybt, hvor der ikke f. Ex. gaves en offentlig Mening, der domte haardt om det forkastelige Kneb, at stille Drengene istedetfor Mænd til Ansvar ved vigtige Leiligheder, der som jeg kunde tænke mig en saadan Sædelighedens Tilstand, saa kunde en saadan Lov vistnok ikke passe. Men havde der været en saadan Sædelighedstilstand her i Danmark, troer jeg ikke, at vi vare komne igjennem de 3 sidste Aar saaledes, som vi ere komne igjennem dem. Enhver Lov maa tage Hensyn til Folkets nærværende Sædelighedstilstand, og navnlig ikke ligesom propheterere om en værre, ved allerede nu at ville foreskrive noiagtige og spidsfindige Bestemmelser for at hindre, hvad enkelte fordærvede Charakterer i en ganske anden Tidsalder muligens vilde kunne hitte paa for Misbrug og Udflugter imod Lovens simple og jævne Udtryk. Det er min Overbeviisning i Almindelighed, denne Sag angaaende, og ganske særdeles tro-

ster jeg mig derhos ved den Forvisning, at denne Folkets Sædelighed vil give sig stærkt tilkjende, naar Rævnninger, efter hvad der i Folket ønskes og ventes, komme til at træde i Virksomhed og fremfor alt komme til at kjende i Pressesager. Selv om Sædeligheden i Folket skulde synke noget, selv om der maatte være grundet Formodning om, at der i den nærmeste Fremtid vilde indtræde Forhold, der kunde gjøre, at Loven ikke syntes at være fuldkommen skarp nok, saa vil dette hæves, naar vi inden en kort Tid, som vi haabe og stunde efter, faae en Lovgivning, der indfører Rævnninger ved Domstolene og navnlig i Pressesager; og naar altsaa virkelig den egentlige Folkebevidsthed kommer til at udtale sig, uheldet af de Spidsfindigheder, som enkelte Rænkemagere i saa Henseende kunde finde paa.

Der er kun et eneste enkelt Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre ved denne Leilighed, det angaaer den nuværende § 8, jeg troer den tidligere § 13. Med Hensyn til den har en høitæret Taler, den 4de Rigsdagmand for Kjøbenhavn (Blechingberg) ytret, om jeg forstod ham ret, at han der savnede nogle Bestemmelser mod at udbrede ved Skrifter saadanne Meninger om Eiendom, om Ægtekab og hvad dermed staaer i Forbindelse, som maatte være i høi Grad usædelige og fordærvelige, ligeledes mod saadanne, som gik ud paa at bestribe Guds Tilværelse, Sjælens Udødelighed o. s. v. Men jeg kan, som jeg allerede havde den Ære ifjor i denne Sag at udtale for Thinget, jeg kan paa ingen Maade gaae ind paa denne Anskuelse. Jeg holder mig for overbevist om, at det virkelig i strengeste Forstand er umuligt at give en Bestemmelse for at udelukke noget Sligt, som ikke øieblikkelig vilde vende tilbage paa vor hele foregaaende Literatur, saaledes at vore berømte Classifkere maatte gives ud i Udgaver, hvori man udelod visse Steder, hvor de forhandlede deslige Ting. Jeg har tilladt mig her i Thinget at beraabe mig paa En, hvis blotte Navn staaer igjennem, paa Holberg, hos hvem der hyppigen forekommer en Theorie om, at det er aldeles falsk, at i Ægtekabet Manden og ikke Qvinden skal udadtil bære Ansvar og have Beretigelse ligeoverfor Staten, saa han paastaar